

има честолюбие, може би и повече сила. Въ гнѣва си, той би го билъ додѣ пореве отдоло му земята, но сѣтницата му мисли, зло е и за неговъ гърбъ, и за бащина му плѣвникъ или домъ.

Презъ г. 1854 това село прѣкара една ужасна страшна нощъ, която и до днесъ трѣба да я помнятъ най-повече тия, които по то врѣме сж биле дѣца. Единъ доста богатичкъ селенинъ за жени сина си за една хубава мома, (разбира се че тя е била непрѣменно отъ банш-любовницитѣ на Пея). Срѣщо недѣля вечеръ, хоро голѣмо игра до срѣдъ нощъ, сватове, кумове, канени и неканени веселяхъ се. Почти цѣло село бѣше се събрало, само при сватоветѣ го нѣмаше Батанъ чорбаджи, ако и да бѣше каненъ и поканенъ до три пжте съ пълна, ненапита, червена бѣклица, а въ хорото, за чудо голѣмо, го нѣмаше и Пею, за това и хорото бѣше по-весело, и по-много врѣме трая. По питляно врѣме, сичко отихна, сички се разоотидохъ, кой уморенъ отъ игране, кой отъ пиене, щомъ си легналъ и засналъ. Не се минува много, свѣтва оборътъ на клетия младоженецъ. Цѣло село свѣти, а никой се не пробужда. Оборътъ бѣше пълненъ съ рогатъ добитѣкъ. Изведиждъ еква селото отъ продрани гласове: хора вигатъ, кучета баучатъ, горящия добитѣкъ мучи. Да се изгаси вече цѣло запаленото здание, не бѣше възможно. Но ето отзадъ изъ селото други по страшни виковете, виковете женски, дѣтишки, селото пици. «Турци! Турци иджтъ! ударихъ селото! бѣгайте!» То, виковете, писаци, олеликания, да ти настрѣхнатъ космитѣ. Нощта бѣ тъмна, отъ свѣтлината на пламъка отъ запаления оборъ се виждаше по свѣтналитѣ баирища какъ дѣца, жени, моми, полуголи, кой каквото може задигналъ и наваля на горъ, безъ да знае изъ тъмнината кадѣ отива.

Разбра се работата по-гѣсно, слѣдъ като се поиспашахъ толкова души. Ето каква бѣ случката.

Селото бѣше близо до града, а въ това врѣме набли-